

Zangeres Natalia ondervraagd over ongeval E313

Een gekantelde vrachtwagen met melk heeft gisteren op de E313 in Geel, in de richting van Antwerpen, een file veroorzaakt van dertien kilometer. Het ongeval gebeurde rond 14.30 uur.

Volgens verschillende getuigen veroorzaakte de zangeres Natalia het ongeval. Zij zou op het allerlaatste moment de vrachtwagen ingehaald hebben om de afrit te kunnen nemen. De populaire zangeres werd ter plaatse ondervraagd door de politie.

De bestuurder van de vrachtwagen was de enige gewonde. De brandweer en de Civiele Bescherming deelden flesjes water uit aan de automobilisten die vastzaten in de file. (mph)

Klacht tegen islamleraars die leerlingen sloegen

Drie leerkrachten die lesgeven in een moskee aan de Van Montfortstraat in Antwerpen zitten in de cel. Ze worden ervan verdacht hun leerlingen tot bloedens toe te hebben geslagen. Dat meldt de VTM.

Vorige week werden enkele leerlingen hardhandig aangepakt tijdens de islamles. De ouders dienden een klacht in bij het parket. Het gerecht bevestigt dat drie leerkrachten in de gevangenis zitten, maar wil geen verder commentaar geven. Ook de verantwoordelijken van de moskee willen geen toelichting geven.

Jongen verdrinken in recreatiedomein De Sterre

Een 22-jarige jongeman uit Brussel is maandagnamiddag verdrinken in het recreatiedomein De Sterre in Sint-Niklaas. Het slachtoffer was er met enkele vrienden aan het zwemen. Wat er precies is gebeurd, is niet bekend. De jongen leefde nog toen hij uit het water werd gehaald, maar hij overleed later in het ziekenhuis.

Een wetsdokter werd aangesteld om de doodsoorzaak te achterhalen. De vrienden worden nog ondervraagd. (belga)

Alleenstaande moeders hebben vaak geen werk

Slechts 62 procent van de kinderen van alleenstaande moeders in Vlaanderen heeft een werkende moeder. 18 procent heeft een moeder die een werkloosheidsuitkering ontvangt en 20 procent woont bij een ouder die geen inkomen heeft uit arbeid of een werkloosheidsuitkering, maar bijvoorbeeld een beroep doet op het leefloon. Dat blijkt uit berekeningen door het Steunpunt Werkgelegenheid, Arbeid en Vorming.

Bij gehuwde paren met kinderen daarentegen heeft in 95 procent van de gevallen minstens een van beide ouders een betaalde baan. (belga)

Interview. ILSE DE MEULEMEESTER WEER OP TELEVISIE NA GENEZING KANKER

„Ik begin aan mijn tweede leven”

Op 21 juni is Ilse De Meulemeester (35) opnieuw te zien als omroepster op VT4. Voor het eerst sinds ze van lymfeklierkanker is genezen. „Ik zie dit als een nieuwe start, maar dan van mijn tweede leven.”

Van onze redacteur
Peter De Backer

BRUSSEL.

DAT korte haar staat haar minstens even goed als de lange blonde lokken waarmee ze bekend werd als Miss België '94 en, nadien, als omroepster en presentatrice bij de VTM en, sinds 2003, VT4. „Ik krijg er veel complimentjes over”, bekent ze, in de zalige rust van een schaduwrijke kasteeltuin, waar ze voor het eerst over haar ziekte praat. „Collega's vinden het pittig. Ik heb even getwijfeld of ik het niet kort zou houden. Maar haar is iets sensueels, iets vrouwelijks ook. Ik laat het toch maar groeien.”

Alle kankerpatiënten weten het: bij chemotherapie hoort vaak haarverlies. Ook Ilse De Meulemeester had het verwacht, maar was toch verbaasd van de psychologische invloed. „Als je haar uitvalt, kan je dat nog verbergen met een pruik. Dat ook mijn wimpers en wenkbrauwen verdwenen, viel me veel zwaarder. Ze hadden me vooraf aangeraden meteen alles af te scheren, om later kale plekken te vermijden. De haarkliniek pakt dat goed aan: ze beginnen achteraan te scheren, zodat je zo lang mogelijk een goed beeld van jezelf houdt in de spiegel. Eens alles af, was het toch wel even schrikken. Ik voelde me als een joodse vrouw in een concentratiekamp. Héél eng. Je kijkt in de spiegel en je herkent je eigen ogen wel, maar je huid is flets, het leven is eruit. Die confrontatie met je eigen ziel gaat diep. Dat vergeet ik nooit. Je probeert kracht te halen uit je ogen, want voor de rest ben je een halve doodskop.”

Ilse De Meulemeester heeft donkere maanden achter de rug. „Eigenlijk was ik al ziek in augustus. Eerst dachten de dokters aan een virale infectie. Ik had constant veertig graden koorts, terwijl we de opnames voor *Huizenjacht* volop aan de gang waren. Ik leefde zowat op Dafalgan. Ik had enorme temperatuurschommelingen: na tien minuten in een heet bad had ik nog altijd kippenvel, terwijl ik een uurtje later zat te baden in het zweet. Op 27 oktober, de laatste opnamedag, ben ik ingestort. Ik ben naar het ziekenhuis getrokken voor grondige onderzoeken: een scan van de longen, een leverbiopsie, een beenmergpunctie. Vooral dat laatste was enorm pijnlijk: de dokter duwde uit volle kracht op mijn borstbeen,

Ilse De Meulemeester: „Als ik weer op televisie kom, hoop ik dat mensen die kanker hebben, zullen zeggen: zij kon het, dus ik ook.” © vt4

ik hoorde het kraken. Vier maanden lang heb ik dat bij elke niesbui gevoeld.”

„Kort daarop vertelden ze me dat ze aan leukemie dachten. Mijn wereld stortte in. Ik dacht aan die film *Dying young*, waarin Julia Roberts verliefd wordt op de patiënt die ze verzorgt. Die man sterft. Ik zag mezelf ook vertrekken.” Haar stem stopt even. „Het allergenste dat me op dat moment door het hoofd schoot: ik heb een zoontje van drie en ik zal hem nooit zien opgroeien.”

Verder onderzoek was nodig. In Leuven, Gasthuisberg. „Ik ben daar aangekomen na een helse rit. Mijn buik was opgezwollen alsof ik vijf maanden zwanger was. Niemand mocht er nog maar een vinger op leggen of ik dacht dat hij zou ontploffen. Mijn milt en lever waren verdubbeld in omvang.”

Die gezwollen klieren brachten uiteindelijk de diagnose: niet leukemie, maar wel een lymfoom was de bron van alle ellende. Lymfeklierkanker dus. „De dokter stelde me meteen gerust: het jaar voordien had hij drie jonge patiënten behandeld en alledrie leefden ze nog. Maar in welke toestand, vroeg ik me af. We hebben de buitenwereld er meteen van op de hoogte gebracht dat ik buiten strijd was door een lymfoom. Zonder het woord kanker er-

bij, want dat klinkt zo negatief. De dag nadien las ik de krantenkoppen: *Ilse De Meulemeester vecht tegen kanker*. Toen kreeg ik echt een krop in mijn keel.”

De omroepster begon aan een reeks zware chemokuren. De

JE KIJKT IN DE SPIEGEL EN JE HERKENT JE EIGEN OGEN WEL, MAAR HET LEVEN IS ERUIT

therapie sloeg aan. „Al na de eerste chemobeurt stond mijn buik minder strak: ik voelde dat de chemo werkte, dat ik het zou halen.” Maar de bijwerkingen bleven niet beperkt tot haaruitval. Chemo doodt de kankercellen, maar veroorzaakt ook extreme vermoeidheid, smaakstoornissen, concentratieverlies. „Gelukkig kon ik dat wat compenseren met hormonen en voedings-supplementen, zodat ik al die

maanden toch ben kunnen blijven lezen. Andere patiënten keken alleen naar prenten of foto's, ik verdiepte me in het boek dat Lance Armstrong over zijn kanker had geschreven. Als je zo ziek bent, put je kracht uit de ellende van een ander, zeker als die erger getroffen is dan jijzelf. Armstrong was voor mij een voorbeeld. Bij hem sloeg de ziekte nog veel harder toe, ze moesten een tumor wegsnijden. Dan heb ik een luxekanker meegemaakt: het enige blijvende dat ik eraan overhoud, is het litteken van de katheter waarlangs de medicijnen in mijn lichaam druppelden.”

Toch heeft ze harde noten moeten kraken. „Na de vierde chemo ging het plots achteruit. Op 2 januari ben ik opgenomen in het ziekenhuis met hoge koorts. Drie zware maanden zouden volgen. Wie zo erg ziek is, moet heel geduldig kunnen zijn. Door al dat wachten zag ik op de duur geen einde meer aan de tunnel. Gelukkig was er Conrad: mijn zoontje — hij is intussen vier — betekende voor mij echt het licht aan het eind van die tunnel: zijn kinderlijke enthousiasme, zijn uitbundigheid, zijn naïviteit! Toen hij mij bezocht in het ziekenhuis zag hij mijn pruik aan de kapstok hangen. *Hé mama, kun jij je haar afzetten*, vroeg hij ver-

baasd. Zulke anekdotes houden je recht. Of die keer dat Conrad met zijn oma op de parking van het ziekenhuis voor mij absoluut een bloemetje wilde vinden en mij uiteindelijk een stukje onkruid gaf: dat was zó lief. Dat deed me meer plezier dan het duurste boekje.”

Langzaam aan herneemt ze haar vroegere leven, te beginnen met het omroepen op VT4. „Welke programma's ik ga presenteren zien we wel in het najaar. Misschien komt die start nog wat vroeg. Maar de mensen die kanker kennen, zullen blij zijn mij te zien, zelfs met mijn korte haar. Ik hoop echt dat ze zeggen: *Zij kon het, dus ik ook*. Daarom wilde ik ook zeker geen kunstmatige haarverlengingen. Dan zou ik kankerpatiënten niet op dezelfde manier steunen. Ik wil nu ook weer niet het gezicht worden van kanker, dat niet. Ik wil vooruit, die zwarte bladzijde omslaan. Maar ik wil er wel zijn voor de mensen en iets te doen voor Kom op tegen Kanker of het Kankerfonds.”

Of ze nu anders tegen het leven aankijkt? „Ik kon vroeger ook al goed relativeren, dat zal alleen maar toenemen. Ik zoek nu meer het positieve in de mens. Maar vooral ben ik dankbaar dat ik Conrad kan zien opgroeien.”